

Sygn. akt III Cz 1755/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędziowie SO Lucyna Morys – Magiera

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa W. S.

przeciwko E. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt I Nc 540/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Roman Troll SSO Tomasz Pawlik SSO Lucyna Morys – Magiera

Sygn. akt III Cz 1755/14

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 10 maja 2013 roku (pkt 1) oraz odrzucił jej sprzeciw pozwanej od tego nakazu zapłaty (pkt 2), albowiem odpis nakazu zapłaty został jej doręczony w trybie art. 139 k.p.c. po podwójnym awizowaniu przesyłki: pierwszym dnia 29 maja 2013 roku, a drugim dnia 6 czerwca 2013 roku, zaś złożony przez pozwaną wniosek o przywrócenie terminu wskazywał, że przebywała ona poza miejscem zamieszkania od 2 czerwca 2013 roku do 22 czerwca 2013 roku, ale nie była zmuszona nagle opuścić swojego mieszkania, a do dnia wyjazdu mogła odebrać przesyłkę, lecz zlekceważyła ten obowiązek i opuściła swoje mieszkanie nie ustalając jaka przesyłka do niej nadeszła i pozbawiając się prawa do zapoznania się z jej treścią. Zdaniem Sądu Rejonowego nie było też przeszkód – skoro otrzymała zawiadomienie o nadejściu przesyłki – by po powrocie z wyjazdu ustalić u operatora pocztowego skąd została ona wysłana, a następnie udać się do sądu celem uzyskania informacji o jej zawartości. Te okoliczności spowodowały, że Sąd Rejonowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu na podstawie art. 168 § 1 k.p.c., a z uwagi na złożenie sprzeciwu po terminie, na podstawie art. 504 § 1 k.p.c., odrzucił go.

Zażalenie na to postanowienie złożyła pozwana wnosząc o rozpoznanie także postanowienia o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia i zarzuciła temu postanowieniu obrazę przepisów prawa procesowego poprzez naruszenie art. 504 § 1 k.p.c. polegającą na odrzuceniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, obrazę art.168 k.p.c.

polegającą na przyjęciu, że z własnej winy nie dochowała terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zachowała się lekkomyślnie i miała możliwość odebrania przesyłki. Przy tak postawionych zarzutach wniosła o kontrolę odwoławczą rozstrzygnięcia dotyczącego oddalenia wniosku o przywrócenie terminu oraz zmianę postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu wskazała, że nie miała jakiegokolwiek wiedzy o tym, że przesyłka została do niej przesłana, gdyż nie było awiza w skrzynce pocztowej, którą codziennie sprawdzała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której pozwana podnosi w zażaleniu, że w jej skrzynce pocztowej nie znalazło się awizo, a we wniosku wskazywała, że nie otrzymała ani nie odebrała osobiście korespondencji z sądu z nakazem zapłaty, zaś w okresie od 2 czerwca 2013 roku do 22 czerwca 2013 roku przebywała poza miejscem swojego zamieszkania.

Należy także podkreślić, że dnia 22 kwietnia 2014 roku pozwana zapoznała się z aktami sprawy – pomagał jej także kuzyn, któremu udzieliła w tym celu upoważnienia – a co za tym idzie wiedziała, że przesyłka została uznana za doręczoną z uwagi na podwójną jej awizację /k. 20/, która jest opatrzona pieczęciami i zapisami informującymi kiedy jej dokonano. We wniosku o przywrócenie terminu pozwana nie podnosiła zaś żadnych okoliczności związanych z brakiem dokumentu awiza, czy też problemami z doręczeniem innych dokumentów, nie wskazywała także na jakiegokolwiek zastrzeżenia w tym zakresie złożone w Urzędzie Pocztowym. Dopiero w zażaleniu podniosła, że w jej skrzynce pocztowej nie było dokumentu awiza, ale na tą okoliczność nie przedstawiła żadnych środków dowodowych. Dodatkowo zaś należy wskazać, że nie jest to okoliczność nowa i mogła być podniesiona już w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, ale pozwana tej okoliczności wówczas nie podniosła.

Z art. 168 § 1 k.p.c. wynika, że przywrócenie terminu jest możliwe wówczas, gdy strona bez swojej winy nie dokonała czynności w terminie.

W chwili dokonywania doręczenia pozwanej obowiązywały przepisy art. 131 k.p.c. i art. 139 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 23 listopada 2012 roku prawo pocztowe (Dz. U. poz.1529), która weszła w życie 1 stycznia 2013 roku. Zgodnie z art. 178 ust. 1 tej ustawy Poczta Polska S.A. pełni obowiązki operatora wyznaczonego w okresie trzech lat od dnia jej wejścia w życie.

W razie niemożności dokonania właściwego doręczenia pisma doręczyciel pozostawia je w urzędzie pocztowym, zawiadamiając o tym adresata w miejscu jego zamieszkania ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia (art. 139 § 1 k.p.c.). Jeżeli wymagania określone w omawianym przepisie są spełnione, pismo należy uważać za skutecznie doręczone, choć adresat faktycznie go nie otrzymał. Jeżeli pismo sądowe przesłane pod właściwy adres strony nie zostało podjęte w awizowanym terminie, należy pozostawić je w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, przyjmując, że zostało doręczone w dniu, w którym upłynął termin do jego odbioru w oddawczym urzędzie pocztowym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1971 r., III CZP 10/71, OSNC z 1971 r., nr 11, poz. 187). Unormowanie zawarte w art. 139 § 1 k.p.c. zawiera zatem również obowiązek adresata zaznajamiania się z treścią pism sądowych kierowanych do niego, opatrzony sankcją obciążenia go procesowymi następstwami związanymi z doręczeniem. Termin do dokonania czynności procesowej, do której wezwanie zostało doręczone w trybie art. 139 § 1 k.p.c., rozpoczyna bowiem bieg po dniu, do którego zgodnie z zawiadomieniem doręczyciela przesyłka miała być odebrana.

W sprawie przesyłka pocztowa była doręczona przez Poczta Polska. Wszelkie przesłanki skutecznego doręczenia pisma w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. zostały przez Sąd Rejonowy uwzględnione w sposób prawidłowy. Natomiast skarżąca nie wskazała żadnych środków dowodowych na okoliczność, że formularz doręczenia /k. 20/ stwierdza nieprawdę, a to przecież na niej spoczywa ciężar udowodnienia tego faktu (por. art. 3 k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I PZ 17/14, LEX 1532732 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I CZ 90/14, LEX 1598667).

Dlatego też nie doszło do naruszenia przepisów procesowych wskazanych w zażaleniu, nie doszło także do błędu w ustaleniach faktycznych, a Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Ponieważ materiał dowodowy wskazywał, że nie ma możliwości przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu Sąd Rejonowy również prawidłowo odrzucił sprzeciw, gdyż został złożony po terminie (art. 504 § 1 k.p.c.). Jednocześnie nie było potrzeby przesłuchiwania pozwanej, gdyż nie wskazywała ona we wniosku o przywrócenie terminu, że w skrzynce pocztowej nie miała awiza ani że zwróciła się o wyjaśnienie tej sytuacji do doręczyciela, a wniosek o jej przesłuchanie został powołany – we wniosku o przywrócenie terminu – na okoliczność, że nigdy nie otrzymała i nie odebrała osobiście przesyłki z sądu w sprawie I Nc 540/13 i nie wiedziała, że toczy się przeciwko niej postępowanie. To jednak nie ta okoliczność powinna być wykazywana, albowiem pozwana powinna złożyć wnioski dowodowe na okoliczność nieprawidłowości doręczenia, jeżeli taki czyni zarzut, ale takich nie składała. Z uwagi na powyższe także przesłuchanie świadka na okoliczność, że pozwana od 2 czerwca 2013 roku do 22 czerwca 2013 roku przebywała poza miejscem zamieszkania nie ma znaczenia dla rozpoznania tej sprawy.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c., należało oddalić zażalenie jako bezzasadne.

SSR (del.) Roman Troll SSO Tomasz Pawlik SSO Lucyna Morys – Magiera